

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 13. december 2018
Kontor: Stats- og Menneskerets-
kontoret
Sagsbeh: Louise Black Mogensen
Sagsnr.: 2018-0030-1781
Dok.: 929134

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 168 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 21. november 2018. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Trine Bramsen (S).

Søren Pape Poulsen

/

Louise Black Mogensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 168 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for om den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, allerede inden København-erklæringen, har udtalt at domstolen ikke blander sig i medlemsstaternes vurdering, såfremt de nationale myndigheder har foretaget en grundig afvejning af sagerne, som det fremgår i dommen *Ndidi mod Storbritannien* af 14. september 2017?”

Svar:

Indledningsvist bemærkes, at København-erklæringen bl.a. fastslår, at der særligt – men ikke udelukkende – i forhold til Menneskerettighedskonventionens artikel 8-11 skal være et rimeligt råderum for medlemsstaterne, så længe de inddrager de relevante menneskeretlige hensyn.

Dommen i *Ndidi mod Storbritannien* vedrørte fortolkning af Menneskerettighedskonventionens artikel 8 i forhold til udvisning af en kriminel udlænding. *Ndidi*-dommen og en række nyere afgørelser fra Menneskerettighedsdomstolen i de danske sager *Hamesevic*, *Salem* og *Alam mod Danmark* går alle i retning af at overlade et større råderum til nationale domstole, når de skal afgøre, om kriminelle udlændinge kan udvises, uden at der foreligger en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om retten til respekt for privat- og familieliv.

København-erklæringen kan således på dette punkt ses som en fastholdelse af den positive udvikling i Domstolens praksis, som blev indledt med disse afgørelser fra Menneskerettighedsdomstolen.

Med København-erklæringens pkt. 28 understøttes således det princip, at hvis nationale domstole i en konkret sag har foretaget en rimelig afvejning af de hensyn, der er på spil – i overensstemmelse med Menneskerettighedsdomstolens praksis – så skal Menneskerettighedsdomstolen som udgangspunkt ikke tilsidesætte denne vurdering. Dette princip blev senest bekræftet ved Menneskerettighedsdomstolens afgørelse den 23. oktober 2018 i sagen *Levakovic mod Danmark*.